Зміцер ЗАХАРЭВІЧ

МАСТЫ Ў РЭЧАІСНАСЦЬ

Зміцер Захарэвіч нарадзіўся 20 сакавіка 1980 года ў Мінску. Скончыў гістфак БДУ, праходзіў вайсковую службу ў органах пагранічнай службы, што разам з цікавасцю да вайсковай гісторыі паспрыяла з'яўленню немалой колькасці адпаведных твораў.

* * *

Спыніўся.
Доўга
Запальніца ў кішэні
Не давалася пальцам.
Нарэшце.
Палю.
Рушу.
Лятарня
гуліверавы
цень мой
На незасланую
шпурнула
зямлю.

Прысады.
Каштанаў
узбуялая
іжыца
Скубе бакі ветру
нішчымным
галлём.

Да заўтрашняй
раніцы,
можа,
суцішыцца.

Поўня
блішчыць
юбілейным рублём.

Знаёмцы.
Вітаюся.
Цягнуць далоні.
— …Гэтак і злева.
Ведаю.
Чуў.

З усімі здараецца.
Дзякуй,
не сёння.
Ёсць чым заняцца,
дый
не хачу.

Па-над
забудовай
спрахлай
эпохі

Стодам
сучасны
грувасціцца
гмах.

Золь
прагна зглынае
скрозь прыцемак
крокі.

Хочацца свята,
а свята
няма.

На вокнах
гірлянды,
мандарыны —
пад елкамі.

Варожыць
жыхарства
на большы
ўмалот.

Бесчасоўе
нязменную
ставіць
кружэлку нам.

Снежань
без снегу,
без новага —
год.

НАВАЛЬНІЦА

Усю ноч і ліло, і гуло
Неба, хворае на навальніцу,
Біла ў трасцы наводмах у шкло
Перунамі і граду драбніцай.

І абпальваў вантробы мароз
Ад пранізлівых ветру напеваў,
Калі перад уладнаю скрозь
Стан згіналі пакорліва дрэвы.

Струмяні пакрысе развінаў
Дождж ў сваёй несвядомае злосці —
Не падацца ў засвет давідна
Па зіхоткім вясёлкавым мосце.

Пакідаючы шнары між хмар,
Далягляд асляплялі маланкі,
Выскаляліся кпліва у твар
Да прышэсця збаўлення уранку.

І разгразлых абапал шляхоў,
Каб хвароба на час адступіла,
Закіпала вада ручаёў,
Нібы кроў ва узорчатых жылах…

ГУЛЬНЯ СЛОВАМІ НА ПЛЯЖЫ

Хвілі хвалі
Зухвалыя хваляць,
Але марыць мора
Што зморыцца морак
Гарачыні —
Яна,
Бы з гарна,
Гарэзіць з гары.
Загарай — не згары!
Бо спёка,
Як пёкам[1]

У пекле,
Пекных
І мажных мажа
На пляцы пляжа.

[1] Пёк — густое вязкае рэчыва чорнага колеру, якое застаецца пасля перагонкі дзёгцю альбо смалы.

* * *

Ча́ры Нарачы.
А як нарачы
Пару́ па начы,
Калі па́рай
Курэе туман,
Бы па-над грогу чарай?..

ВЯСНОВЫЯ НАТАТКІ

* * *

А вясны зноў амаль не было —
Не пачуў капяжоў, як належыць,
Ледзьве ўгрэла — й кучомкі далоў
Ад Сафіі да Белае Вежы.

* * *

Прыбылі незаўважна здалёк
Птушкі зноў грамадой мітуслівай,
Прамяняўшы на сціплы раёк
Свой містычны, загадкавы вырай.

* * *

Мне не хочацца ехаць назад
У апрыкры да моташы стронцый
Стуль, дзе цнотаю квецені сад
Асляпляе паўдзённае сонца.

* * *

Нас няма. Мы спачылі, сышлі
ў небыццё,
Гадаванцы бязлітасных зграяў.
Адзінота і змрок. Толькі ветру выццё
Набажэнствы па нас адпраўляе.

Безаглядна зрабіўшы з-за бруствера
крок,
Пад агнём пагарджалі хіліцца.
Набрынялых дымамі баёвых дарог,
Нас не выбіць з займаных пазіцый.

Нас не знойдзе паштар на адрэсах
жывых,
Без нас зладзяць сяброўкі вяселлі,
Праз бяссонныя ночы ў кватэрах
пустых
Нашы маткі заўчасна ссівелі.

Сёння ў нас, хто у землях абпаленых
спрах,
Гной на донцах вачніцаў чарнее,
На знявечаных, дужых калісьці грудзях
Чарвякі бестурботна тлусцеюць.

Нам, спазнаўшым прыўкрасы краінаў
чужых,
Малы скутак з жаўнерскага лёсу:
Папялішчы, нянавісць, дзірван
і крыжы —
Гэта ўсё, што для нас засталося…

* * *

Завітала такая ж самотная,
Стрэсла непагадзь з крылаў плашча,
Разагнала нікчэмныя клопаты,
Дакрануўшыся ледзь да пляча.

Покуль з ёй дапівалі «el clasico»
Бы шкаляр, пакрысе разумеў:
Зоркі ў небе — адбіткі абцасікаў,
Што на памяць пакінула мне.

Хто паслаў на зямлю нашу грэшную
Гэты вабны, гарэзлівы цуд?
Дзе шукаеце шчасця, няўцешныя,
Як яно ўсміхаецца тут?

І ў зіхценне вачэй прываротнае
Немагчыма мне не зазірнуць,
Каб ў яе пацалунках з пяшчотаю
Ды ў абдымках на час патануць.

А калі раніцой промні ленныя
Ў рэчаіснасць наводзяць масты,
Вышыванка яе на фатэлі мне
Размалёўвае восені стынь.

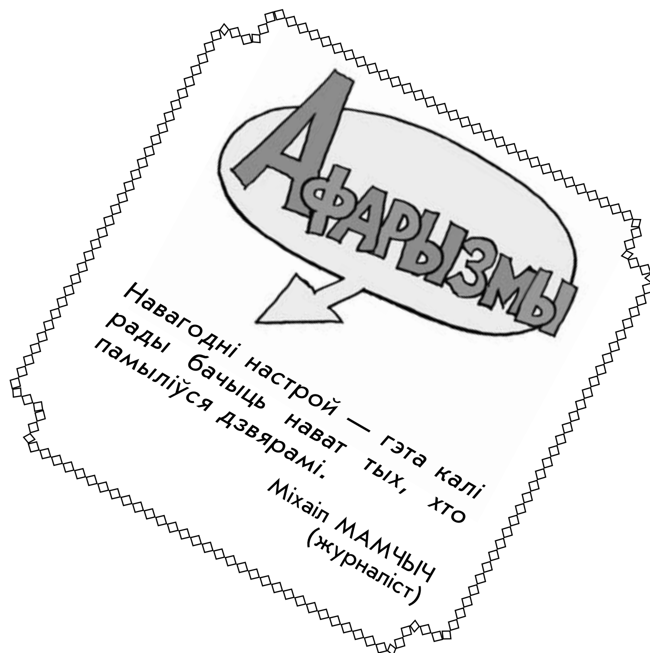
ЛІСТАПАДАЎСКАЕ…

Зноў цябе чакаю на сустрэчу,
Стан твой выглядаючы здаля,
Дзе лятарні прыцемак нявечаць,
Што спавіў прысады спакваля.

І да гэтай вечаровай стыні,
Быццам у смугу маіх відзеж,
Прыйдзеш ты аднойчы і абдымеш,
Усміхнешся, ў лета павядзеш.

Рушым у яго садоў альковы
Пад напеў жалейны жаўрукоў,
Ні пра што занятыя размовай
Паўз ушчэнт азызлых мінакоў.

А за тым, як безадмоўна восень
Нам запаліць проскуркаў агні,
Месяц будзе цікаваць зайздросна
Са сваёй апрыкрай вышыні.

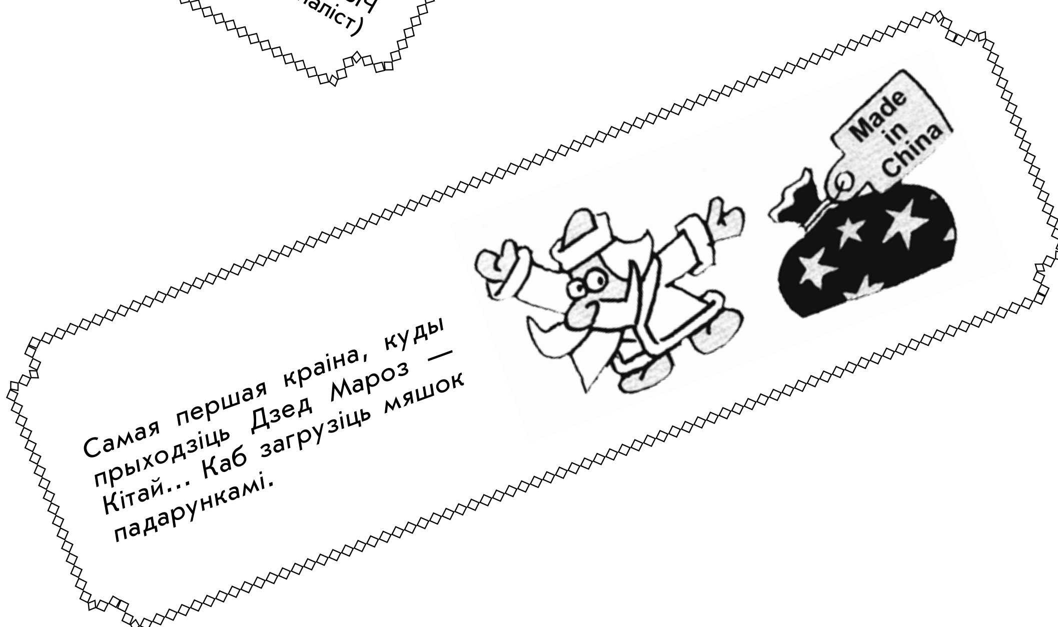

Навагодні настрой — гэта калі рады бачыць нават тых, хто памыліўся дзвярамі.

Міхаіл МАМЧЫЧ (журналіст)

Ліст да Дзеда Мароза: «Дзядуля, я на дыеце, таму мне нельга салодкага. Вышлі мне, калі ласка, скрыню напаўсалодкага!»

Самая першая краіна, куды прыходзіць Дзед Мароз — Кітай… Каб загрузіць мяшок падарункамі.